

MINISTERUL FINANTELOR PUBLICE

**Agenția Națională de
Administrare Fiscală**

**Direcția Generală de Soluționare a
Contestațiilor**

Str. Apolodor Nr.17, sector 5,
București, CP 050741
Tel : +021 319 97 54
Fax : +021 336 85 48
e-mail:Contestatii.ANAF@mfinante.ro

**DECIZIA nr. / .2014
privind soluționarea contestației formulate de
SC .X.SRL din .X., în insolvență,
înregistrată la Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor
din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală
sub nr. 920729/19.05.2014**

Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală a fost sesizată de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. prin adresa nr..X./15.05.2014, înregistrată la Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția generală de soluționare a contestațiilor sub nr. 920729/19.05.2014, cu privire la contestația formulată de **SC .X.SRL**, din .X., str.X, nr.X, bl. X, et.X, ap.X, județul .X. având cod de înregistrare fiscală X, înmatriculată la Registrul Comerțului sub X, prin administrator special .X., desemnat conform Procesului verbal al Adunării Generale a Asociațiilor nr. .X./28.02.2014, aflat în copie la dosarul cauzei.

Contestația a fost formulată împotriva Deciziei de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014 întocmită în baza Raportului de inspecție fiscală nr. F-BZ .X./02.04.2014 de către organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X., Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. și are ca obiect suma totală de **.X.lei** reprezentând:

- taxa pe valoarea adăugată în sumă de **.X.lei**
- accesorii în sumă de **.X.lei** aferente taxei pe valoarea adăugată
- impozit pe profit în sumă de **.X.lei**
- accesorii în sumă de **.X.lei** aferente impozitului pe profit.

SC .X.SRL figurează la poziția nr. X din "Lista marilor contribuabili care vor fi administrați de Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili începând cu data de 1 ianuarie 2014", publicată pe pagina de internet a Ministerului Finanțelor Publice - portalul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conform Ordinului Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 3581/2013 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili.

Contestația a fost depusă în termenul prevăzut de art. 207 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003, privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Decizia de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014, a fost comunicată societății în data de 09.05.2014 conform Procesului verbal privind îndeplinirea procedurii de comunicare prin publicitate nr. .X./08.05.2014, anexat în copie la dosarul cauzei.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 44 alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în data de 23.04.2014 s-a afișat concomitent la sediul Administrației Județene a Finanțelor Publice .X. și pe pagina de internet a Ministerului Finanțelor Publice, anunțul nr. .X./04.11.2010 referitor la emiterea Deciziei de impunere nr. .X./23.04.2014, aceasta considerându-se comunicată în termen de 15 zile de la data afișării anunțului, respectiv la data de 09.05.2014.

Contestația a fost depusă la Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. în data de 06.05.2014, așa cum rezultă din ștampila registraturii acestei instituții aplicată pe originalul contestației, anexată la dosarul cauzei.

Văzând că în speță sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 205, art. 206, art. 207 alin. (1) și art. 209 alin. (1) lit. c din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor este investită să se pronunțe asupra contestației formulată de SC .X.SRL, în insolvență.

I. SC .X.SRL din .X. contestă Decizia de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014 emisă de către organele de inspecție fiscală ale Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X., Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. precizând că decizia contestată nu îndeplinește criteriile stabilite expres și obligatoriu de art. 43 alin. (2) din Codul de procedură fiscală.

Astfel, societatea precizează că Decizia de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014 nu cuprinde descrierea situației de fapt care a condus la stabilirea retroactivă a obligațiilor principale și accesorii de plată.

Faptul că un act administrativ nu cuprinde elementele legale obligatorii conduce la nulitatea acestuia, întrucât în speța în cauză nemotivarea în fapt nu asigură dreptul legitim și statuat de CEDO la o apărare efectivă în fața unor abuzuri de drept.

Motivele de fapt prezentate de organele de inspecție fiscală nu pot fi considerate o premisă a raționamentului logico-juridic întreprins de acestea, ceea ce încalcă obligația de motivare a actului administrativ fiscal, atrăgând nulitatea acestuia.

În ceea ce privește obligațiile fiscale principale și accesorii, societatea precizează că organele de inspecție fiscală au constatat operațiuni „fictive” determinate exclusiv pe baza unui „comportament fiscal inadecvat” al unor furnizori ai SC .X.SRL și nu printr-o analiză a evidențelor și situației fiscale proprii, ci prin a altor entități juridice.

Societatea precizează că nu îi sunt imputabile faptele partenerilor de afaceri, fiecare persoană juridică/fizică fiind răspunzătoare de propriile acțiuni/inacțiuni. Activitatea SC .X.SRL trebuie raportată la propriile acțiuni/inacțiuni și nu ale altor parteneri de afaceri, în caz contrar fiind încălcate normele constituționale.

Referitor la achizițiile de mărfuri de la furnizorii SC .X. SRL, contestatarul precizează că nu poate fi reținut caracterul fictiv al acestor achiziții întrucât:

- realitatea livrărilor este confirmată și de SC .X.SRL, societatea care se ocupă de depozitarea mărfurilor SC .X.SRL și care a semnat atât documentele de transport cât și avizele de însoțire a mărfii sau notele de recepție aferente livrărilor facturate de furnizori;

- realitatea achizițiilor rezultă și din faptul că produsele achiziționate de la acești furnizori au fost comercializate ulterior de SC .X.SRL, fapt ce rezultă din facturile de vânzări emise;

- comportamentul fiscal inadecvat al furnizorilor nu demonstrează caracterul fictiv al achizițiilor SC .X.SRL nu a avut cunoștință despre modul de îndeplinire de către parteneri a obligațiilor fiscale și nu poate suporta consecințele negative ale eventualelor abateri de la rigorile legii;

- constatările autorităților fiscale cu privire la locul depozitării mărfurilor și la modul în care își desfășoară activitatea SC .X.SRL, au fost efectuate la data controlului și nu la data la care au fost efectuate achizițiile

de la acești furnizori, extrapolarea acestor constatări pe o perioadă anterioară neavând niciun suport probatoriu sau o bază legală.

Totodată, SC .X.SRL susține că achizițiile efectuate de la furnizorii menționați în raportul de inspecție fiscală nu au avut ca scop sustragerea de la plata obligațiilor fiscale.

Astfel, societatea precizează că între SC .X.SRL și furnizori nu există și nu au existat relații de afiliere, societățile nu au acționat și nu acționează concertat, nu aparțin aceleiași grup de interese și nu au creat un lanț artificial de distribuție în scopul fraudării legislației fiscale, mărfurile achiziționate fiind achitate prin ordine de plată.

De asemenea, societatea invocă jurisprudența Curții Europene de Justiție, respectiv deciziile pronunțate în cauzele C-285/11 Bonik EOOD, C-80/11 și C-142/11 Baranya Megyei Birosag și Jasz Nagykun Szolnok Megyei Birosag.

II. Prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-BZ .X./02.04.2014, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X. au fost constatate următoarele:

Perioada supusă inspecției fiscale

Taxa pe valoarea adăugată: 01.12.2012 – 31.12.2013

Impozit pe profit: 01.10.2012 – 31.12.2013.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată colectată:

S-a constatat că societatea nu a colectat TVA în sumă de .X.lei aferentă sumelor înregistrate în contul 419 „Avansuri clienți”, fiind încălcate prevederile art. 134² alin. (2) lit. b din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea nu a colectat TVA în sumă de .X.lei aferentă unor venituri înregistrate în evidența contabilă în luna martie 2013, fiind încălcate prevederile art. 128 alin. (1). b din actul normativ mai sus menționat.

Referitor la taxa pe valoarea adăugată deductibilă:

Organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a dedus în mod eronat TVA în sumă de .X.lei aferentă achizițiilor care au avut la bază facturi emise de furnizori neînregistrați în scopuri de TVA la data emiterii acestora, fiind încălcate prevederile art. 146 alin. (1) lit. a și

art. 155 alin. (19) lit. d din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, organele de inspecție fiscală au constatat că societatea a dedus în mod eronat TVA în sumă de .X.lei aferentă achizițiilor efectuate de la SC .X.SA reprezentând chirie și utilități pentru un punct de lucru declarat în .X., dovada de sediu fiind expirată în data de 01.05.2012, fiind încălcate prevederile art. 145 alin. (2) lit. a din actul normativ mai sus menționat.

În ceea ce privește TVA în sumă de .X.lei, organele de inspecție fiscală au constatat următoarele:

Urmare controalelor efectuate atât la SC .X.SRL, cât și la partenerii de afaceri, societatea contestatară a înregistrat în evidența contabilă operațiuni nereale (achiziții de produse electronice), de la societăți cu un comportament fiscal neadecvat, respectiv de la SC .X.SRL, societăți comerciale care la rândul lor înregistrează achiziții de bunuri de la furnizori cu același statut.

La toate societățile interpușe pe lanțul tranzacțional anterior SC .X.SRL s-a constatat același mod de lucru, respectiv:

- sedii sociale unde nu funcționează;
- lipsa punctelor de lucru adecvate derulării unor astfel de activități economice;
- reprezentanți legali neidentificați care să reprezinte societățile în fața organelor de inspecție fiscală;
- lipsa mijloacelor tehnice necesare desfășurării activității;
- lipsa documentelor contabile sau a documentelor justificative care să ateste transportul mărfurilor.

Pe relația comercială SC .X.SRL și SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat:

- mărfurile livrate de acest furnizor provin în principal de la SC .X.SRL, societate cu un comportament fiscal neadecvat, mărfuri achiziționate pe tronsonul .X.SRL și .X.;

- asociatul unic și administratorul SC .X.SRL a declarat organelor de cercetare că nu a avut cunoștință de emiterea facturilor și că nu a depus declarații fiscale în numele societății pe care o reprezintă;

- SC .X.SRL a emis facturi în format electronic, fără a avea completate datele privind expediția, respectiv numele delegatului, mijloc de transport, semnătura. Aceste facturi au fost însoțite de note de intrare recepție și avize de însoțire a mărfii, emise de asemenea în format

electronic, care nu întrunesc condițiile legale prin care să se ateste legalitatea și realitatea operațiunilor respective.

Această situație este întâlnită și în cazul facturilor emise de SC .X.SRL, SC .X.SRL și SC .X.SRL

- SC .X.SRL nu a desfășurat activitate în perioada în care au fost emise facturile către SC .X.SRL, fapt pentru care documentele de proveniență a mărfurilor nu reflectă operațiuni comerciale reale, neputând fi considerate documente justificative conform prevederilor legale.

Pe relația comercială SC .X.SRL și SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat:

- societatea contestată nu a putut confirma recepționarea, la depozitul aparținând SC .X.SRL, a mărfurilor achiziționate de la SC .X.SRL întrucât pentru o parte din achizițiile efectuate notele de intrare recepție anexate facturilor primite și prezentate organelor de inspecție fiscală sunt emise în format electronic de către SC .X.SRL, fără a avea semnătura și ștampila persoanelor care au efectuat recepția mărfurilor;

- operațiunile economice nu sunt reale, iar SC .X.SRL are un comportament fiscal neadecvat având în vedere că nu a putut fi identificată la sediul social, iar începând cu luna aprilie 2013 nu a condus evidența contabilă și nu a declarat obligațiile de plată către bugetul de stat;

- mărfurile livrate de SC .X.SRL provin în principal de la SC .X.SRL (achiziții de la .X.SRL ce efectuează achiziții de mărfuri de la SC .X.SRL) și SC .X.SRL, mărfuri ce se reîntorc la SC .X.SRL.

Pe relația comercială SC .X.SRL și SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat:

- anumite achiziții au fost înregistrate în evidența contabilă a societății având ca documente justificative doar factura de livrare, fără aviz de însoțire a mărfii, notele de intrare recepție prezentate organelor de inspecție fiscală fiind emise în format electronic fără a avea semnătura și ștampila persoanelor care au efectuat recepția mărfurilor;

- mărfurile livrate de SC .X.SRL către SC .X.SRL provin de la SC .X.SRL (achiziții de la .X.SRL și SC .X.SRL), SC .X.SRL, SC .X.SRL, societăți cu un comportament fiscal neadecvat și SC .X.SRL, principalul furnizor al SC .X.SRL;

- având în vederecele prezentate anterior cu privire la relația SC .X.SRL cu SC .X.SRL și SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat că operațiunile economice derulate de SC .X.SRL cu SC .X.SRL nu sunt reale;

- SC .X.SRL nu a desfășurat activitate în perioada în care au fost emise facturile către SC .X.SRL, fapt pentru care documentele de

proveniență a mărfurilor nu reflectă operațiuni comerciale reale, ci sunt întocmite în fals, neputând fi considerate documente justificative conform prevederilor legale.

Pe relația comercială SC .X.SRL și SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat:

- urmare investigațiilor efectuate la SC .X.SRL, principalul furnizor al SC .X.SRL, nu a fost găsit niciun reprezentant legal al societății, inspectorii fiscali nu au putut lua legătura cu administratorul societății ori altă persoană desemnată să reprezinte societatea pentru a pune la dispoziție actele contabile în vederea efectuării verificării;

- pe relația comercială SC .X.SRL și SC .X.SRL, contestatarul a înregistrat în evidența contabilă și a declarat achiziții de la SC .X.SRL, achiziții neconfirmate de furnizor, conform informațiilor deținute la data începerii inspecției fiscale, societatea în cauză depunând ulterior, în totalitate, declarația cu privire la livrările efectuate în perioada aprilie – mai 2013. Pentru luna iulie 2013, SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă și a declarat achiziții de la SC .X.SRL, însă sumele reprezentând contravaloarea acestora nu au fost declarate de furnizor ca livrări.

- achizițiile efectuate de la SC .X.SRL sunt însoțite de facturi și avize de însoțire a mărfii, fără a avea completată rubrica privind expediția (numele delegatului, datele de indentificare a delegatului, mijlocul de transport, semnătura de primire, comisia de recepție, primirea în gestiune, locația depozitului, gestiunea analitică a mărfurilor, respectiv textile, electronice, materiale de construcții);

- o parte din achizițiile efectuate de SC .X.SRL sunt livrate către SC .X.SRL, mărfuri livrate ulterior către a SC .X. SRL și către SC .X.SRL și livrate de acestea SC .X.SRL, mărfuri ce se reîntorc la SC .X.SRL;

- SC .X. SRL nu a pus la dispoziția organelor de inspecție fiscală documentele contabile care să ateste realitatea tranzacțiilor efectuate, procedându-se la estimarea bazei impozabile.

Pe relația comercială SC .X.SRL și SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat:

- acest furnizor nu are declarat punct de lucru, iar pentru activitățile economice desfășurate, respectiv vânzarea/cumpărarea de produse electronice și electrocasnice trebuie să dețină un spațiu adecvat derulării unor astfel de activități;

- SC .X.SRL nu are personal salariat angajat necesar desfășurării unei astfel de activități economice, ținând cont de volumul și cantitatea produselor.

Având în vedere cele de mai sus, precum și prevederile art. 6 alin. (2) din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 146 alin. (1) lit. a din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, s-a constatat că facturile emise de SC .X.SRL, SC .X.SRL, SC .X.SRL, SC .X.SRL, SC .X.SRL, nu produc efecte juridice din punct de vedere fiscal, nu au conținut economic, operațiunile fiind efectuate cu scopul de a evita impozitarea, organele de inspecție fiscală procedând la reîncadrarea tranzacțiilor pentru reflectarea reală a conținutului economic al acestor operațiuni și neacordarea dreptului de deducere a TVA în sumă totală de .X.lei, conform art. 11 alin. (1) din Codul fiscal.

Constatările organelor de inspecție fiscală, anterior precizate, au avut la bază și Decizia Curții Europene de Justiție emisă în cauza C-255/02 Halifax&Others, precum și Decizia nr. V/2007 a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Având în vedere cele prezentate mai sus, la toate societățile interpuse pe lanțul comercial anterior SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat același mod de lucru și tipologie privind starea de fapt, respectiv: sedii sociale unde nu funcționează, lipsa punctelor de lucru adecvate derulării unor astfel de activități economice, reprezentanți legali neidentificați care să reprezinte societățile în fața organelor de inspecție fiscală, lipsa mijloacelor tehnice necesare desfășurării activității, lipsa personalului salariat care să poată efectua operațiunile privind recepția, manipularea, transportul și livrarea mărfurilor, lipsa documentelor contabile sau justificative care să ateste transportul mărfurilor pe fiecare segment al lanțului comercial.

Astfel, s-a constatat că operațiunile și tranzacțiile comerciale consemnate în documentele justificative utilizate ca bază de înregistrare în evidența financiar-contabilă atât a SC .X.SRL, cât și a celorlalți agenți economici de pe lanțurile comerciale, nu reflectă o stare de fapt reală, acestea reprezentând în fapt circuite scriptice de tranzacționare succesivă a mărfurilor destinate valorificării pe piața internă, artificial dezvoltate în scopul sustragerii de la plata obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat.

Pentru TVA suplimentară stabilită în timpul inspecției fiscale, în sumă de .X.lei au fost calculate accesorii în sumă de .X.lei.

Referitor la impozitul pe profit:

Pentru anul fiscal 2012, organele de inspecție fiscală au constatat o diferență de impozit pe profit în sumă de 1.562 lei față de evidența contabilă și fiscală declarată prin declarația finală privind impozitul pe profit depusă și înregistrată la organul fiscal teritorial și în bilanțul contabil pentru perioada de raportare, această diferență provenind din cheltuielile deductibile cu chirii și utilități pentru un punct de lucru declarat în .X., dovada de sediu fiind expirată în data de 01.05.2012, fiind încălcate prevederile art.19 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Pentru anul fiscal 2013, organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății un impozit pe profit în sumă de .X.lei, astfel:

- În perioada ianuarie – septembrie 2013, societatea a înregistrat o diminuare nejustificată a profitului impozabil cu suma de .X.lei, reprezentând pierdere fiscală recuperabilă din anii precedenți. S-a constatat că SC .X.SRL nu a înregistrat sau declarat pierdere fiscală, astfel că pentru această sumă a fost stabilit un impozit pe profit în sumă de .X.lei.

- Veniturile în sumă de .X.lei facturate SC .X.SA nu au participat la calculul impozitului pe profit și declararea acestuia pentru trimestrul I 2013 atunci când a avut loc transferul efectiv de marfă, impozitul pe profit aferent, în sumă de .X.lei nefiind declarat și nici calculat pentru anul fiscal 2013, constatându-se astfel încălcarea prevederilor art.19 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

- SC .X.SRL avea obligația de a înregistra în evidența contabilă în contul 691 „Impozit pe profit”, pentru anul 2012, suma de .X.lei, iar suma de .X.lei reprezentând impozit pe profit aferent anului 2011 în contul 117 „Rezultatul reportat”.

- Cheltuielile deductibile cu chirii și utilități, în sumă de .X.lei (impozit pe profit aferent în sumă de .X.lei), pentru un punct de lucru declarat în .X., dovada de sediu fiind expirată în data de 01.05.2012, nu au fost admise la deductibilitate.

- Nu au fost admise la deductibilitate cheltuielile înregistrate de societate pentru care nu au fost prezentate documente justificative, fapt pentru care organele de inspecție fiscală au stabilit în sarcina societății impozit pe profit în sumă de .X.lei, constatându-se încălcarea prevederilor art.19 alin. (1) și art 21 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

La stabilirea acestui impozit pe profit, organele de inspecție fiscală au avut în vedere că SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă operațiuni nereale (achiziții de produse electronice) de la societăți cu un comportament fiscal neadecvat, respectiv de la SC .X.SRL, societăți

comerciale care la rândul lor înregistrează achiziții de bunuri de la furnizori cu același statut.

Totodată, organele de inspecție fiscală au analizat relațiile comerciale cu fiecare furnizor în parte, constatându-se, așa cum s-a prezentat anterior la capitolul privind TVA deductibilă în sumă de .X.lei, faptul că tranzacțiile în cauză nu au conținut economic, operațiunile fiind efectuate cu scopul de a evita impozitarea, conform prevederilor art.11 alin. (1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, la toate societățile interpuse pe lanțul comercial anterior SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat același mod de lucru și tipologie privind starea de fapt, respectiv: sedii sociale unde nu funcționează, lipsa punctelor de lucru adecvate derulării unor astfel de activități economice, reprezentanți legali neidentificați care să reprezinte societățile în fața organelor de inspecție fiscală, lipsa mijloacelor tehnice necesare desfășurării activității, lipsa documentelor contabile sau justificative care să ateste transportul mărfurilor.

Astfel, s-a constatat că operațiunile și tranzacțiile comerciale consemnate în documentele justificative utilizate ca bază de înregistrare în evidența financiar-contabilă atât a SC .X.SRL, cât și a celorlalți agenți economici de pe lanțurile comerciale, nu reflectă o stare de fapt reală, acestea reprezentând în fapt circuite scriptice de tranzacționare succesivă a mărfurilor destinate valorificării pe piața internă, artificial dezvoltate în scopul sustragerii de la plata obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat.

Pentru impozitul pe profit stabilit suplimentar în timpul inspecției fiscale, în sumă de .X.lei au fost calculate accesorii în sumă de .X.lei.

Procesul verbal nr. .X./31.03.2014 ale căror constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr. F-BZ .X./02.04.2014 a fost transmis de Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X., cu adresa nr. .X./07.05.2014, organelor de urmărire penală din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în vederea verificării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. b și lit. c din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

III. Luând în considerare constatările organului de inspecție fiscală, motivele prezentate de societate, documentele existente la dosarul cauzei, precum și actele normative invocate de contestatar și organele de inspecție fiscală, se rețin următoarele:

Aspecte procedurale

În ceea ce privește excepția invocată de SC .X.SRL referitoare la faptul că Decizia de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014, contestată, este lovită de nulitate, se reține că potrivit doctrinei, trăsăturile generale ale nulității sunt nesocotirea dispozițiilor legale privitoare la elementele imperative pe care trebuie să le conțină actul administrativ fiscal, producerea unei vătămări precum și ca respectiva vătămare să nu poată fi înlăturată în alt mod decât prin anularea actului, astfel încât, se desprinde concluzia potrivit căreia sancțiunea nulității intervine ca o ultimă rațiune, numai în măsura întrunirii cumulate a condițiilor mai sus prezentate.

De asemenea, potrivit doctrinei, se reține că nulitatea constituie sancțiunea care lovește orice act juridic săvârșit fără respectarea dispozițiilor prevăzute de lege pentru validitatea sa iar, în speță, actul administrativ fiscal contestat conține elementele a căror lipsă ar fi determinat nulitatea sa, acestea fiind prevăzute în mod explicit și limitativ la art.46 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

"Lipsa unuia dintre elementele actului administrativ fiscal, referitoare la numele, prenumele și calitatea persoanei împuternicite a organului fiscal, numele și prenumele ori denumirea contribuabilului, a obiectului actului administrativ sau a semnăturii persoanei împuternicite a organului fiscal, cu excepția prevăzută la art. 43 alin. (3), atrage nulitatea acestuia. Nulitatea se poate constata la cerere sau din oficiu.[...]"

În ceea ce privește afirmația contestatarului referitoare la nulitatea actului administrativ fiscal atacat pentru încălcarea prevederilor art. 43 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, întrucât atât în ceea ce privește capitolul referitor la TVA cât și capitolul referitor la impozitul pe profit, acestea sunt nemotivate în fapt, se rețin următoarele:

Așa cum rezultă din analiza Deciziei de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014, la pct. 2.1.2 „Motivul de fapt”, atât în ceea ce privește taxa pe valoarea adăugată, cât și impozitul pe profit, organele de inspecție fiscală au consemnat atât pentru TVA deductibilă și TVA colectată cât și pentru fiecare categorie de cheltuieli și venituri, motivele de fapt care au condus la stabilirea în sarcina SC .X.SRL a TVA suplimentară de plată în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei, precum și a

impozitului pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei.

Prin urmare, argumentele contestatarului cu privire la faptul că Decizia de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014 este lovită de nulitate întrucât organele de inspecție fiscală au încălcat prevederile art. 43 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, nu pot fi reținute în soluționarea favorabilă a contestației, neconstituind motive de nulitate a actului administrativ fiscal.

Totodată, se reține că în același sens este și Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 1944/2008, prin care instanța supremă a reținut că argumentele cu privire la nulitatea actului atacat nu sunt întemeiate atâta timp cât se referă la elemente pentru care legea nu prevede sancțiunea nulității actului încheiat.

În ceea ce privește debitele suplimentare și accesoriiile aferente:

1. Referitor la suma totală de .X.lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei, accesorii aferente în sumă de .X.lei, impozit pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor se poate investi cu soluționarea acestui capăt de cerere, în condițiile în care prin contestație societatea nu aduce nicio motivație în susținerea cauzei.

În fapt, prin contestația formulată, SC .X.SRL deși contestă și suma totală de .X.lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei, accesorii aferente în sumă de .X.lei, impozit pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei, nu prezintă argumente de fapt și de drept sau documente în susținerea acesteia, care să combată constatările organelor de inspecție fiscală.

În drept, sunt aplicabile prevederile art. 206 alin.(1) lit. c) și lit. d) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care precizează:

„(1) Contestația se formulează în scris și va cuprinde:

c) motivele de fapt și de drept;

d) dovezile pe care se întemeiază; ”

coroborat cu prevederile pct.11.1 lit. b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, care stipulează:

„Contestația poate fi respinsă ca:

b) nemotivată, în situația în care contestatorul nu prezintă argumente de fapt și de drept în susținerea contestației sau argumentele aduse nu sunt incidente cauzei supuse soluționării”.

Din dispozițiile legale citate mai sus, se reține că în contestație societatea trebuie să menționeze atât motivele de fapt cât și de drept, precum și dovezile pe care se întemeiază acestea, în caz contrar contestația urmând a fi respinsă ca nemotivată.

Se reține că în ceea ce privește suma totală de .X.lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei, accesorii aferente în sumă de .X.lei, impozit pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei, societatea nu a înțeles să-și motiveze în niciun fel contestația, respectiv nu a depus niciun document în susținerea propriei cauze, nu a prezentat situația de fapt și nu a invocat niciun articol de lege în apărarea sa.

Incidente speței sunt și prevederile art.213 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, care stipulează:

„(1) În soluționarea contestației organul competent va verifica motivele de fapt și de drept care au stat la baza emiterii actului administrativ fiscal. Analiza contestației se face în raport de susținerile părților, de dispozițiile legale invocate de acestea și de documentele existente la dosarul cauzei. Soluționarea contestației se face în limitele sesizării.”

Potrivit doctrinei, se reține că încă din dreptul roman a fost consacrat principiul potrivit căruia cel ce afirmă o pretenție în justiție trebuie să o dovedească, regulă tradițională exprimată prin adagiul latin „actor incumbit probatio”, principiul fiind consfințit de art.249 „*cel ce face o susținere în cursul procesului trebuie să o dovedească, în afară de cazurile anume prevăzute de lege*” și art.250 „*dovada unui act juridic sau a unui fapt se poate face prin înscrisuri [...]*” din Legea nr.134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere cele de mai sus, întrucât contestatarul este cel care invocă în sprijinul pretențiilor sale o anumită stare de fapt, afirmând o pretenție în procedura administrativă, **constatarea care se impune**, una naturală și de o implacabilă logică juridică, **este aceea că sarcina probei revine contestatarului.**

Se reține totodată, că sarcina probei nu implică un drept al contestatarului, ci un imperativ al interesului personal al acestuia care invocă o pretenție în cadrul căii administrative de atac, neprobarea cererii afirmate determinând respingerea contestației.

Totodată, prin Decizia nr.3250/2010 în dosarul nr.935/57/2009, Înalta Curte de Casație și Justiție reține în considerentele sale că "motivarea contestației în procedura administrativă se poate face sub sancțiunea decăderii, în termen de 30 de zile în care se poate formula contestația administrativă, iar nedepunerea motivelor în același termen duce la respingerea contestației ca nemotivată."

Prin urmare, în baza celor reținute și având în vedere că deși SC .X.SRL contestă suma totală de .X.lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei, accesorii aferente în sumă de .X.lei, impozit pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei, nu aduce motivații bazate pe documente justificative și argumente privind starea de fapt și de drept prin care să combată constatările organelor de inspecție fiscală și din care să rezulte o situație contrară față de cea constatată de acestea, organul de soluționare a contestației neputându-se substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat Decizia de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014 cu privire la aceste sume, conform prevederilor pct. 2.5 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr. 450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea Titlului IX din O.G. nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, potrivit căroră „*organul de soluționare competent nu se poate substitui contestatarului cu privire la motivele de fapt și de drept pentru care a contestat actul administrativ fiscal respectiv*”, **se va respinge ca nemotivată contestația formulată de SC .X.SRL** pentru acest capăt de cerere, în conformitate cu art.216 alin.(1) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborat cu pct. 11.1 lit. b) din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală.

2. Referitor la suma totală de .X.lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei, accesorii aferente în sumă de .X.lei, impozit pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei, cauza supusă soluționării este dacă Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor se poate investi cu soluționarea pe fond a contestației, în condițiile în care Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. a sesizat organele de urmărire penală din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la aspectele constatate prin Procesul verbal nr. .X./31.03.2014 ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr. F-BZ .X./02.04.2014 care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014, contestată.

În fapt, urmare verificării, organele de inspecție fiscală au constatat că SC .X.SRL a înregistrat în evidența contabilă operațiuni nereale (achiziții de produse electronice), de la societăți cu un comportament fiscal neadecvat, respectiv de la SC .X.SRL, societăți comerciale care la rândul lor înregistrează achiziții de bunuri de la furnizori cu același statut.

Astfel, la toate societățile interpuse pe lanțul comercial anterior SC .X.SRL, organele de inspecție fiscală au constatat același mod de lucru și aceeași stare de fapt, respectiv: sedii sociale la care nu funcționează societățile în cauză, lipsa punctelor de lucru adecvate derulării unor astfel de activități economice, reprezentanți legali neidentificați care să reprezinte societățile în fața organelor de inspecție fiscală, lipsa mijloacelor tehnice necesare desfășurării activității, lipsa personalului salariat care să poată efectua operațiunile privind recepția, manipularea, transportul și livrarea mărfurilor, lipsa documentelor contabile sau justificative care să ateste transportul mărfurilor pe fiecare segment al lanțului comercial.

Având în vedere cele de mai sus, s-a constatat că operațiunile și tranzacțiile comerciale consemnate în documentele justificative utilizate ca bază de înregistrare în evidența financiar-contabilă atât a SC .X.SRL, cât și a celorlalți agenți economici de pe lanțurile comerciale, nu reflectă o stare de fapt reală, acestea reprezentând în fapt circuite scriptice de tranzacționare succesivă a mărfurilor destinate valorificării pe piața internă, artificial dezvoltate în scopul sustragerii de la plata obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat.

Prin urmare, organele de inspecție fiscală au constatat că facturile emise de acești furnizori nu produc efecte juridice din punct de vedere fiscal, nu au conținut economic, operațiunile fiind efectuate cu

scopul de a evita impozitarea, fapt pentru care, conform art. 11 alin. (1) din Codul fiscal, au procedat la reîncadrarea tranzacțiilor pentru reflectarea reală a conținutului economic al acestor operațiuni, la neacordarea dreptului de deducere a TVA în sumă totală de .X.lei și la stabilirea unui impozit pe profit în sumă de .X.lei.

Totodată, urmare constatărilor efectuate, prin adresa nr. .X./07.05.2014, organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X. au sesizat Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin înaintarea Procesului verbal nr. .X./31.03.2014 ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr. F-BZ .X./02.04.2014 care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată și încheiate la SC .X.SRL, în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. b și lit. c din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În drept, conform prevederilor art. 214, alin.(1), lit.a) din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedura fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

“(1) Organul de soluționare competent poate suspenda, prin decizie motivată, soluționarea cauzei atunci când:

a) organul care a efectuat activitatea de control a sesizat organele în drept cu privire la existența indiciilor săvârșirii unei infracțiuni a cărei constatare ar avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedură administrativă”.

Potrivit acestor prevederi legale, organul de soluționare a contestației poate suspenda prin decizie motivată soluționarea cauzei atunci când, în speță, există indicii cu privire la săvârșirea unei infracțiuni care are o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

Astfel, între stabilirea obligațiilor fiscale constatate prin Raportul de inspecție fiscală nr.F-BZ .X./02.04.2014, care a stat la baza emiterii Deciziei de impunere nr.F-BZ .X./02.04.2014, contestată, și stabilirea caracterului infracțional al faptelor săvârșite există o strânsă interdependență de care depinde soluționarea cauzei pe cale administrativă.

Aceasta **interdependență** constă în faptul că urmare verificărilor efectuate, organele de inspecție fiscală au constatat că SC

.X.SRL a înregistrat în evidența contabilă achiziții de produse electronice de la SC .X.SRL, societăți pentru care au fost constatate următoarele:

- nu funcționează la sediile sociale declarate,
- nu dețin puncte de lucru adecvate derulării unor astfel de activități economice,
- nu au fost identificați reprezentanții legali care să reprezinte societățile în fața organelor de inspecție fiscală,
- lipsa mijloacelor tehnice necesare desfășurării activității,
- lipsa personalului salariat care să poată efectua operațiunile privind recepția, manipularea, transportul și livrarea mărfurilor,
- lipsa documentelor contabile sau justificative care să ateste transportul mărfurilor pe fiecare segment al lanțului comercial.

Aceleași constatări au fost efectuate pentru toate societățile interpuse pe lanțul tranzacțional anterior SC .X.SRL.

De asemenea, în speță se ridică problema realității operațiunilor derulate de SC .X.SRL cu furnizorii mai sus menționați, având în vedere că tranzacțiile comerciale consemnate în documente justificative utilizate ca bază de înregistrare în evidența financiar-contabilă atât a SC .X.SRL, cât și a celorlalți agenți economici de pe lanțurile comerciale, potrivit constatărilor organelor de inspecție fiscală, nu reflectă o stare de fapt reală, facturile de aprovizionare nu îndeplinesc calitatea de document justificativ pentru înregistrarea cheltuielilor și deducerea TVA aferentă, tranzacțiile în cauză reprezentând în fapt circuite scriptice de tranzacționare succesivă a mărfurilor destinate valorificării pe piața internă, artificial dezvoltate în scopul sustragerii de la plata obligațiilor fiscale datorate bugetului de stat.

Astfel, prin adresa nr. .X./07.05.2014, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice .X. a sesizat Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin înaintarea Procesului verbal nr. .X./31.03.2014 ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr. F-BZ .X./02.04.2014 care a stat la baza emiterii deciziei de impunere contestată și încheiate la SC .X.SRL, în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. b și lit. c din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

În acest sens, organele administrative nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale, având în vedere că în speță pentru operațiunile efectuate care nu sunt însoțite de

documente justificative, se ridică problema realității, existând implicații fiscale.

În ceea ce privește jurisprudența europeană, Curtea Europeană de Justiție a statuat în mod repetat că pentru a putea stabili existența dreptului de deducere în temeiul unor livrări de bunuri sau prestări de servicii este necesar să se verifice dacă acestea au fost efectiv realizate și dacă bunurile sau serviciile în cauză au fost utilizate în scopul operațiunilor taxabile.

În consecință, se reține că autoritățile și instanțele naționale sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabilește, în raport cu elemente obiective, că acest drept e invocat fraudulos sau abuziv (Hotărârea Fini H – C32/03; Axel Kittel și Recolta Recycling – C439/04 și C440/04; Mahageben Kft și Peter David – C80/2011 și C-142/2011; Bonik Eood C-285/11).

Potrivit Legii nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, cercetarea penală reprezintă activitatea specifică desfășurată de organele de urmărire penală, având drept scop strângerea probelor necesare cu privire la existența infracțiunilor, la identificarea făptașilor și la stabilirea răspunderii acestora, pentru a se constata dacă este cazul sau nu să se dispună trimiterea în judecată. Aceste aspecte pot avea o înrâurire hotărâtoare asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă.

În acest sens, organele administrative nu se pot pronunța pe fondul cauzei înainte de a se finaliza soluționarea laturii penale, având în vedere că în speță operațiunile efectuate au implicații fiscale pentru care se ridică problema înregistrării unor operațiuni fictive, cu consecința obținerii, fără drept, a unor sume de bani cu titlu de rambursări sau restituiri de la bugetul general consolidat ori compensări datorate bugetului general consolidat.

Astfel, hotărâtoare în emiterea unei decizii de soluționare a contestației sunt cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză în condițiile în care, așa cum am arătat mai sus, în speță există suspiciuni de evaziune fiscală, or a nu lua în considerare aceste cercetări ar putea conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea civilă, cu toate consecințele care ar decurge din această situație.

Prin Decizia nr.72 din 28 mai 1996, Curtea Constituțională a reținut că nu trebuie ignorate nici prevederile art.22 alin.(1), preluate de art.28 alin.(1) din Legea nr.135/2010 privind Codul de procedură penală, potrivit cărora hotărârea definitivă a instanței penale are autoritate de lucru judecat în fața instanței civile, cu privire la existența faptei, a persoanei care a săvârșit-o.

De asemenea, prin Decizia nr.449/26.10.2004, Curtea Constituțională a constatat că **“pentru indentitate de rațiune, cele statuate în materie civilă își găsesc justificarea și în ceea ce privește acțiunile în contencios administrativ”**.

Totodată, se reține că prin Decizia nr.95/2011, Curtea Constituțională apreciază că **“în ceea ce privește posibilitatea organului de soluționare a contestației de a suspenda prin decizie motivată, soluționarea cauzei, Curtea a reținut că adoptarea acestei măsuri este condiționată de înrâurirea hotărâtoare pe care o are constatarea de către organele competente a elementelor constitutive ale unei infracțiuni asupra soluției ce urmează să fie dată în procedura administrativă. Or, într-o atare situație este firesc ca procedura administrativă privind soluționarea contestației formulate împotriva actelor administrative fiscale să fie suspendată fie până la încetarea motivului care a determinat suspendarea [...]”**.

Se reține că prezenta speță se circumscrie considerentelor deciziilor Curții Constituționale mai sus enunțate, ținând seama de faptul că organele de inspecție fiscală din cadrul Direcției Generale Regionale a Finanțelor Publice .X. - Administrația Județeană a Finanțelor Publice .X. au transmis Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, Procesul verbal nr. .X./31.03.2014 ale cărui constatări se regăsesc și în Raportul de inspecție fiscală nr. F-BZ .X./02.04.2014 care a stat la baza emiterii deciziei de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014, contestată, în vederea constatării existenței sau inexistenței elementelor constitutive ale infracțiunilor prevăzute la art. 9 alin. (1) lit. b și lit. c din Legea nr. 241/2005 pentru prevenirea și combaterea evaziunii fiscale, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, se reține că justa înțelegere a prevederilor legale mai sus invocate trimite la concluzia că decizia privind suspendarea cauzei se impune a fi luată de câte ori este vădit că soluția laturii penale a cauzei are o înrâurire hotărâtoare asupra dezlegării pricinii, suspendarea soluționării având natura de a preîntâmpina emiterea unor hotărâri contradictorii.

A proceda altfel, per a contrario, ar însemna să fi ignorat cercetările organelor de urmărire penală efectuate în cauză, în condițiile în care acestea au fost sesizate în temeiul art.108 din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, constatându-se indiciile săvârșirii unor infracțiuni, fapt ce ar fi putut conduce la o contrarietate între hotărârea penală și cea

civilă, care ar fi determinat afectarea prestigiului justiției și a ordinii publice, cu consecințele ce ar fi putut decurge din această situație.

Având în vedere cele precizate mai sus, se reține că până la pronunțarea unei soluții definitive pe latura penală, Agenția Națională de Administrare Fiscală prin Direcția generală de soluționare a contestațiilor nu se poate investi cu soluționarea pe fond a cauzei, procedura administrativă urmând a fi reluată în conformitate cu dispozițiile art. 214. alin.(3) din O.G. nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, conform cărora: *“Procedura administrativă este reluată la încetarea motivului care a determinat suspendarea sau, după caz, la expirarea termenului stabilit de organul de soluționare competent potrivit alin. (2), indiferent dacă motivul care a determinat suspendarea a încetat sau nu”*.

De asemenea, pct.10.1 din Ordinul președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, statuează că *“Dacă prin decizie se suspendă soluționarea contestației până la rezolvarea cauzei penale, organul de soluționare competent va relua procedura administrativă, în condițiile art. 213 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, numai după încetarea definitivă și executorie a motivului care a determinat suspendarea [...]”*.

Astfel, până la finalizarea laturii penale, se va suspenda soluționarea contestației pentru suma totală de .X.lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei, accesorii aferente în sumă de .X.lei, impozit pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei.

Pentru considerentele arătate în conținutul deciziei, în temeiul actelor normative invocate și în baza prevederilor art.214 alin.(1) lit.a) și alin.(3), art.216 alin.(4) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu pct.10.1. din Ordinul Președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală nr.450/2013 privind aprobarea Instrucțiunilor pentru aplicarea titlului IX din Ordonanța Guvernului nr.92/2003 privind Codul de procedură fiscală, se

DECIDE

1. Respingerea ca nemotivată a contestației formulată de SC .X.SRL împotriva Deciziei de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014 pentru suma totală de .X.lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată

în sumă de .X.lei, accesorii aferente în sumă de .X.lei, impozit pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei.

2. Suspendarea soluționării contestației formulată de SC .X.SRL împotriva Deciziei de impunere nr. F-BZ .X./02.04.2014, pentru suma totală de .X.lei, reprezentând taxa pe valoarea adăugată în sumă de .X.lei, accesorii aferente în sumă de .X.lei, impozit pe profit în sumă de .X.lei și accesorii aferente în sumă de .X.lei.

Soluționarea contestației va fi reluată la data la care contestatarul sau organul fiscal va sesiza organele de soluționare competente că motivul care a determinat suspendarea a încetat în condițiile legii, în conformitate cu dispozițiile normative precizate în motivarea prezentei decizii.

Prezenta decizie poate fi atacată la Curtea de Apel .X.sau la Curtea de Apel .X. în termen de 6 luni de la data comunicării.

DIRECTOR GENERAL

X